

DANIELLE STEEL
TÜNDÉRMESE

DANIELLE STEEL
TÜNDÉRMÉSE

A fordítás az alábbi kiadás alapján készült:
Danielle Steel: *Fairytale*
Published in the United States by Delacorte Press,
an imprint of Random House,
a division of Penguin Random House LLC, New York
Copyright © 2017 by Danielle Steel
All rights reserved
Cover design: *Lynn Andreozzi*
Cover photograph:
© *Hayley Paige* Spring 2014 Collection
Dori Dress/Style 6413JLM Couture
Author photograph © *Brigitte Lacombe*

Fordította *Aczél Teodóra*

Hungarian translation
© by *Aczél Teodóra*, 2019

Hungarian edition
© by *Maecenas Könyvkiadó*, 2019

honlap: www.maecenaskiado.hu

Kedves Olvasók!

Egy csipetnyi varázslatra mindnyájunknak szükségünk van. Legtöbbünk – nyíltan vagy titokban – hisz a tündérmesékben, abban, hogy a varázslat olykor velünk is megtörténhet. A tündérmesék fontos és erőteljes üzenetet közvetítenek a mai világban, és éltetik bennünk a reményt, hogy a dolgok végül mégiscsak jóra fordulnak. Megragadott az ötlet, hogy egy ízig-vérig modern történetet a tündérmesék mintájára formáljak meg, persze varázspálcák és tündérkeresztanyák nélkül, igazi, bús-vér emberekkel, akik a jó időben bukkannak fel a jó helyen, segítő kezet nyújtanak egymásnak, kiállnak magukért, és végül – bár a körülmények látszólag ellenük szólnak, és a jövő sokszor kilátástalannak tűnik – a jó irányba fordítják a dolgok menetét. Mint minden tündérmese, az én mesém is a jó és a gonosz küzdelméről szól. Mert tagadhatatlan, hogy a gonosz létezik, és mindig, mindeütt felüti a fejét.

Körmönfont, álnok, agyafúrt és kapzsi mostohák manapság is előfordulnak. Megezik, hogy egy jóbízemű szülő szeretne újrabázasodni, ám rosszul választja meg a házastársát, és ezzel a gyerekeit akaratlanul is komoly veszélybe sodorhatja. Mindnyájan hallottunk hasonló történeteket, mi több akadnak közöttünk olyanok, akik ezt a saját bőrükön is megtapasztalhatták. Vegyünk hozzá még néhány kiállhatatlan mostohatestvért, és máris megvan a kellemetlen bonyodalom, rosszabb esetben az elmérgesedő viszály biztos receptje. És ha nem siet a segítségünkre egy tündérkeresztanya a varázsporával és csodatevő pálcájával, csak a bátorságunk és lelemé-

nyességünk révén lehetünk úrrá az előttünk tornyosuló kihívásokon, hogy végül érvényre juttassuk a magunk igazát. Kis szerencséivel nem várt szövetségesekre tehetünk szert, és ha megvan bennünk a kellő kitartás és találékonyság, a jó végül is legyőzheti a gonoszt. Ez nem mindig egyszerű, de a jó erőiért folytatott küzdelem előbb-utóbb győzelemre vezet, és erről nem szabad megfeledkeznünk.

Talán senki sem várná, hogy a lenyűgöző, üde és békés Napa-völgyben, idilli boldogságban eltöltött gyermekkorral kezdődő életút tragikusra forduljon, és a gonosz megjelenjen a színen, de a sors keze sajnos bárkire lecsúszhat. És kezdetét veszi a harc...

Ebben a tündérmesében nincs tökhintó, sem pedig beszélő egér, csak egy szédítően sikkes, bűbajos és ördögi francia mostoha, meg egy mit sem sejtő apa, aki vakon elhiszi a fondorlatos nőszemély hazugságait – no meg egy fiatal nő, akinek egy váratlan sorsfordulat következtében küzdenie kell azért, ami jog szerint az övé, sőt hamarosan már az életéért is... Ám egy vicces, melegszívű, vörös hajú, különöc nagymama a segítségére siet, hogy olyan hitelen alakítsa a tündérkeresztanya szerepét, amennyire csak lehetséges. És ahogyan az a nagykönyvben meg van írva, a Jó győzedelmeskedik a Gonosz felett, ami mindnyájunkat arra kell hogy intsen: ne térjünk le választott utunkról, ne csüggedjünk, ne adjuk fel a küzdelmet, és mindig azt tegyük, amit az igazság diktál, bármi történjék is! Remélem, az Önök tündérmeséi is mind boldogan végződnek majd!

Szeretettel:

Danielle

*Szeretett gyermekeimnek,
Beatie-nek, Trevornak, Toddnak, Nicknek, Samnek,
Victoriának, Vanessának, Maxxnak és Zarának.*

*Váljanak valóra tündérmeséitek,
a Gonosz tartsa magát távol tőletek,
legyetek bátrak, erősek és bölcsek,
ha mégis utolérne benneteket.*

*Végződjék boldogan minden mesétek,
veletek vagyok, veletek érzek,
és egyetlen pillanatra se feledjétek,
hogy teljes szívemből szeretlek titeket.*

Szeretettel,

Mami / D. S.

Első fejezet

A San Franciscótól száz kilométerre északra fekvő Napa-völgybe a tavasz jellegzetes illataival és színeivel beköszöntött a március. Ez volt Joy Lammenais kedvenc évszaka. A dombos-vidék smaragdzölden ragyogott, pedig nem is olyan soká, amint az idő melegebbre fordul, a színek megfakulnak, és a táj kiszikkad a nyári forróságban. Most azonban még minden friss volt és üde, és a völgyet szőlőültetvények borították, ameddig a szem ellátott. Az idelátogatók Toscanához vagy Franciaországhoz szokták hasonlítani ezt a vidéket.

Joy először huszonnégy éve járt a Napa-völgyben Christophe-fal. Akkoriban diplomázott a Stanfordon üzleti ismeretekből, Christophe pedig szőlészetet és borászatot tanult az egyetemen. Christophe türelmesen elmagyarázta Joynak, hogy az önológia borászatot jelent, és magában foglalja mindazt, amit a borkészítésről tudni kell, a szőlészet pedig a szőlőültetés és a szőlőgondozás tudománya. Christophe ősi francia borászcsaládból származott, amely évszázadok óta készített híres bordeaux-i borokat. Apja és a nagybátyjai igazgatták a család borászatát és szőlőbirtokait, de Christophe mindig arról álmodozott, hogy egyszer majd Kaliforniába jön, és megismerkedik a Napa-völgyi borászokkal, borászatokkal és szőlőbirtokokkal. Elárulta Joynak, hogy igazából egy saját kis borászatra vágyik. Eleinte csak ábrándozott a dologról, és nem fűzött hozzá hiú reményeket.

Joy eredetileg úgy tervezte, hogy visszatér Franciaországba, és ősei nyomdokaiba lépve folytatja a család-

di hagyományokat. Kalifornia és az amerikai életstílus azonban teljesen magával ragadta, és a Stanfordon töltött egy év során nőttön-nőtt benne a Napa-völgyi szőlőskertek iránti szenvedély. Christoph még a Stanfordon tanult, amikor apja váratlanul elhunyt, jelentős összeget hagyva a fiára. Ezzel egy csapásra elérhető közelebb került Christoph dédelgetett terve, hogy saját borászatot alapítson az Egyesült Államokban.. Miután júniusban mind a ketten lediplomáztak, Christoph hazautazott, hogy elrendezze a dolgokat a családjával, de már ősszel visszatért, és hozzálátott, hogy megvalósítsa az elképzeléseit.

Christophe még soha életében nem találkozott olyan izgalmas, sokféle tehetséggel megáldott nővel, mint Joy. Joynek ösztönös érzéke volt az üzlethez és a pénzügyekhez. Emellett festett, több nyáron keresztül Olaszországban tanult, és művészként is szép karriert futhatott volna be. Nehezen döntötte el, hogy melyik irányt válassza. Olasz tanárai arra buzdították, hogy felejtse el az üzleti életet. Végül Joy racionális oldala győzedelmeskedett, a festés szeretett hobbi maradt számára, és inkább a vállalkozói ötleteire fókuszált. Csalthatlan érzéke volt a legjobb üzletekhez, és a Szilícium-völgy valamelyik technológiai befektetési vállalatánál szeretett volna elhelyezkedni, mielőtt saját céget alapítana. Egyfolytában erről áradozott Christophe-nak.

Amikor megismerkedtek, Joy azt sem tudta, mi fán terem a borászat, de az együtt töltött egy év során rengeteget tanult Christophe-tól. Habár Joyt eleinte hidegen hagyták a borászatok meg a szőlőbirtokok, Christophe olyan átéléssel magyarázott neki ezekről a dolgokról, hogy csakhamar Joyt is hatalmába kerítette a borászat varázsa. Christophe-nak a borkészítés volt a szenvedélye, Joy pedig a festészetért rajongott, és az innovatív befektetések világa is lenyűgözte. A mezőgazdaságot azonban kockázatos vállalkozásnak

találta. Túl sok buktatóval járt: elég egy korai fagy, vagy egy késői szüret, és kész a baj. Ha túl sok eső esik, az a baj, ha meg túl kevés, akkor meg az. Christophe szerint azonban mindez hozzátartozott a borkészítés csodájához és szépségéhez. Úgy gondolta, hogy a körülmények megfelelő együttállása esetén felejtethetlen évjárat születhet, amiről az emberek évek múlva is beszélnek majd. Ilyenkor válik egy átlagos bor a természet páratlan ajándékává.

Az idők során újra meg újra visszatértek a Napavölgybe, és Joy apránként megértette, hogy a borkészítés Christophe zsigereiben van, és a férfinak az minden álma, hogy saját márkát hozzon létre. A lány huszonöt éves volt, Christoph pedig huszonhat. Joy az egyetem befejezése után sikeresen elhelyezkedett egy hírneves kockázatitőke-befektető cégnél, és imádta a munkáját. Amikor Christophe a nyár végén visszatért Franciaországból, és nekiállt, hogy felkutassa azt a földbirtokot, ahol a Franciaországban megszerzett tudásának és elképzeléseinek megfelelően létrehozhatja a saját szőlőültetvényeit, arra kérte Joyt, hogy tartson vele. Christophe az üzleti kérdésekben mindig számított a lány véleményére. Az első szőlőbirtokot együtt vásárolták meg, és novemberre Christophe már hat, egymással összefüggő földterülettel rendelkezett.

A megvásárolt földek régi szőlőbirtokok voltak, és Christophe pontosan tudta, mihez kezdjen velük. Kis területen tervezte a gazdálkodást, és a völgy legjobb pinot noirját szerette volna megteremteni. Joy hitt a férfi sikerében. Amikor megkóstoltak egy-egy bort, Christophe elmagyarázta Joy-nak, melyek azok a finom részletek, amelyekre figyelni kell, mi a rossz az adott borból és mi benne a jó, és mitől lehetne különlegesebb vagy jobb. Megismertette Joy-jal a francia márkákat, és azt a bort is, amelyet családja a Château Lammenais szőlőbirtokain készített nemzedékek hosszú során át.

Christophe még egy telket megvásárolt egy dombtetőn, amelyről kitűnő kilátás nyílt a szőlőbirtokokra és az egész völgyre. Az volt a terve, hogy egy kis kastélyt épít rá. Amíg új otthonuk készült, egy kicsiny kunyhóban éltek, amely egy hálószobából és egy kandallóval ellátott, kényelmes nappaliból állt. Hétvégenként sok meghitt estét töltöttek el itt, és amíg Christophe az álmaidról mesélt, Joy a megvalósításukhoz szükséges üzleti kérdésekben adott neki ötleteket, és a pénzügyi terv elkészítésében segédkezett.

A karácsonyt is a faházban töltötték. Kora reggel a kis verandán állva gyönyörködtek a lélegzetelállítóan szép tájban. Miután apja meghalt, és az édesanyja sem élt már, Christophe nem vágyott vissza Franciaországba, hogy a nagybátyjaival töltse a karácsonyt, inkább Joyjal szeretett volna lenni. Joynak sem volt kihez hazamennie. Az anyja rákban halt meg, amikor Joy tizenöt éves volt, jóval idősebb édesapját pedig annyira lesújtotta a felesége halála, hogy három évvel később őt is elvitte a gyász. Christophe és Joy ezen a helyen teremtték meg maguknak a saját kis világukat. A férfi emlékezetes karácsonyi vacsorát készített, libát és fácánt sütött, amelyek tökéletesen kiemelték az általa kiválasztott borok zamatát.

Christophe az ígéretéhez híven tavasszal neki is látott, hogy felépítse a kastélyt. Joy már tudta, hogy Christoph igazi álmodozó, aki azonban mindig tartotta magát az ígéreteihez, és az ábrándjait valósággá változtatta át. A férfi soha nem veszítette szem elől a céljait, Joy pedig megmutatta neki a célokhoz vezető utat. Christophe lefestette, milyennek képzei a jövőt, és Joy segített valóra váltani az álmait.

Christophe-nak a kastéllyal kapcsolatban is nagyra törő tervei voltak. Franciaországból hozatta az építőköveket. Mint mondta, nem akart túl nagy vagy hivalkodó házat. A családja négyszáz éves kastélyát te-

kintette etalonnak, de a megvásárolt telek sajátosságait is figyelembe vette, és az elképzeléseit számtalan vázlat meg fénykép segítségével mutatta be az építésznek. A kastély méreteit illetően hajthatatlan volt: azt akarta, hogy ne legyen se túl nagy, se túl kicsi. A dombon gyönyörű, őszöreg fák vették körül a tisztást, ahová a kastélyt tervezte. A franciaországi családi birtok mintájára a kertet vörösrózsa-bokrokkal szándékozott teleültetni – ez a feladat teljesen lábba hozta a megbízott tájépítészt.

Már javában zajlott az építkezés, amikor Christophe a nyáron megkérte Joy kezét. Ekkor már több mint egy éve voltak együtt. Lassan a borászat is elkészült a szőlőültetvények között, és Christophe felügyelte a kastély építését, ami olyan volt, akár egy drágakő. Az esküvőt szerény külsőségek között, augusztus végén tartották egy közeli templomban. Két szőlőmunkást kértek fel tanúnak. A völgyben még nem szereztek igazi barátokat, de Joy és Christophe egymásra mindenben számíthattak, és egyelőre ezzel is tökéletesen megelégedtek. Egyetértettek abban, hogy a többi jön majd magától. Együtt alakították ki közös életüket. Joy nagyra becsülte férje szenvedélyét a föld és a birtok iránt. Christophe számára ezek a dolgok jelentették a világot, és élőlényként tekintett a szőlőjére, amelyet odaadóan ápolt, táplált és oltalmazott. Feleségét hasonló gondoskodással vette körül. Christophe szinte a tenyerén hordozta Joyt. A nő valósággal kivirágzott férje szeretetének melegében, és hasonló gyengédséggel viszonzta Christophe érzéseit.

Az esküvőjük utáni első karácsonyra a kastély még nem készült el, így az ifjú pár egyelőre a kis kunyhóban élt, ami teljesen megfelelt szolid életvitelüknek. Joy ekkor már három hónapos terhes volt, és Christoph szerette volna júniusig, első gyermekük érkezéséig tető alá hozni az otthonukat. Amikor összeházasodtak, Joy

feladta a szilícium-völgyi állását, hogy megspórolja az ingázást, és buzgón segített a férjének a borászat beindításában. Ő foglalkozott az üzleti ügyekkel, férje pedig a szőlőket felügyelte. Ahogyan azt a férfi megígérte, májusban be is költöztek a kastélyba. Joy pocakja addigra szépen kikerekedett. Egy hónapja éltek ott, és amíg első gyermekük érkezését várták, Joy éjszakánként és a hétvégeken gyönyörű freskókat és falfestményeket készített a kastélyban, napközben pedig az új borászatuk irodájában dolgozott. Christophe a felesége tiszteletére *Château Joynak* nevezte el a borászatot – ez a név egyben tökéletes leírást adott az életükről is.

Reggelente lelkesen és nagy izgalommal vetették magukat a munkába. Mindig közösen ebédeltek a házban, és ilyenkor megvitatták egymással a felmerülő problémákat, az aktuális teendőket. Christophe ekkorra már elültette a szőlőtőkéket, és a munka folyamán az otthon szerzett tapasztalatait is kamatoztatta. Látogatóba érkező nagybátyjai elismerően nyilatkoztak a munkájáról, és azt jósolták, hogy húsz éven belül Christophé lesz a Napa-völgy legjobb borászata. A szőlőtőkék szépen növekedtek, és az ifjú házaspár otthonosan érezték magukat a kastélyban, amit a vidéki Franciaországból származó régiségekkel rendeztek be; a bútorokat árverések és régiségboltok kínálatából közösen választották ki.

A baba éppolyan simán és könnyedén érkezett meg, ahogyan az elmúlt két év során a többi tervük is megvalósult. Amikor egyik nap, nem sokkal reggeli után Joy megérezte, hogy eljött az idő, autóval elindultak a kórházba. Aznap késő délután Joy már egy gyönyörű kislányt tartott a karjaiban, míg Christophe áhítattal figyelte őket. A szülés zökkenőmentesen, könnyen és természetesen zajlott. A kislány az édesanyja világosszőke haját és fehér bőrét örökölte, a szeme viszont a születése pillanatától ugyanolyan mélykék volt, mint az

édesapjáié. Mivel Joynak is kék volt a szeme, biztosra vehették, hogy a kislány szeme később is megőrzi ezt a színt. Az újszülött bársonyos fehér bőre Christophe-ot egy kis virágra emlékeztette, ezért Camille-nak nevezték el a gyermeket.

Másnap már haza is tértek az otthonukba, hogy megkezdjék új életüket hármásban. Camille szülei rajongó szeretetétől körülvéve cseperedett fel egy mesébe illő kis kastélyban, amely a lenyűgözően szép Napa-völgyre és apja szőlőbirtokaira nézett. Christophe nagybátyjainak jóslata beigazolódott: alig néhány év elteltével az ő borászatuk termelte a vidék legjobb pinot noirját. Az üzlet szilárd alapokon állt, a jövőjük biztosítva volt. Hamarosan a Napa-völgy összes jelentős borászatának elismerését és csodálatát kivívták, és sokan fordultak Christophe-hoz tanácsért, aki – hosszú évek tapasztalatával a háta mögött – szinte csalhatatlan ösztönökkel rendelkezett. Christophe szoros barátságot kötött Sam Marshall-lal, a völgy legnagyobb borászatának tulajdonosával. Sam Christophe-fal ellentétben nem ismerte a francia borkultúrát, de bátor és kísérletező kedvű borász lévén, veleszületett tehetséggel és jó érzékkel fogott hozzá a nagyszerű borok termeléséhez, és ő lett a Napa-völgy legnagyobb földbirtokosa. Christophe szívesen meghallgatta az ötleteit, és saját elképzeléseit is örömmel megosztotta vele.

Joy hamar összebarátkozott Sam feleségével, Barbarával. A két család gyakran töltötte együtt a hétvégéket. Amikor Camille megszületett, Marshallék fia hétéves volt. A közös vasárnapi ebédek alkalmával Phillip áhítattal figyelte a kisbabát. Christophe kiadós francia ebédet készített, és míg a férfiak üzletről beszélgettek, a nők a gyerekekre vigyáztak. Camille még csak képtelen volt, amikor Joy megengedte Phillipnek, hogy kezébe vegye a kislányt. De Phillip leginkább akkor volt elemében, amikor fára mászott, a környező földeken

rohangált, gyümölcsöt szedett a kertekben, vagy a kosifelhajtón biciklizett.

Sam Marshall a Napa-völgyben nőtt fel, és minden sikeréért keményen megdolgozott. Komolyan vette az üzletet, akárcsak Christophe, akit Sam éppen ezért nagyra becsült. Sam ugyanakkor rendkívül bosszantónak találta azokat az üzletembereket, akik San Franciscóból, vagy akár Los Angelesből és New Yorkból érkeztek a völgybe, vettek egy darabka földet, elültettek néhány szőlőtőkét, és rögtön borászoknak megbortermelőknak hívták magukat, noha egy fikarcnyi valódi tudással sem rendelkeztek, annál jobban szerettek dicsekedni és hivalkodni. Sam „vasárnapi borászoknak” csúfolta őket, és sem ő, sem Christophe ki nem állhatta ezt a típust.

Christophe úgy vélte, egy jó bor elkészítéséhez nemzedékek felhalmozott tudására van szükség, de tisztelte Samet, aki mindent egymaga sajátított el a nulláról. Sam szorgalma, tudásszomja, a föld és terményei iránti tisztelete feltétlen rokonszenvet ébresztett Christophe-ban. Mind a ketten a hozzájuk hasonló elkötelezett borászok társaságát keresték, akik értékes tapasztalattal és tudással bírtak, amelyet egymással is szívesen megosztottak. A borszakma azonban az amatőröket is vonzotta. Tehetős embereket, legtöbbször újjgazdagokat, akik már bejárattott borászatokat vásároltak, hogy a gazdagságukat fitogtassák. Az évek során a San Franciscó-i konzervatív arisztokrácia tagjai is megvetették lábukat a völgyben. Ők kizárólag egymással közösködtek, flancos partikat rendeztek a saját köreiknek, és mindenki mást leszóltak, jöllehet a Christophe-hoz hasonló kaliberű borászok teljesítményét azért időnként hajlandók voltak elismerni. Christophe-ot azonban hidegen hagyta ez a társaság.

Camille a szülei által megteremtett szeretetteljes közegben nőtt fel, a Napa-völgy bortermelő dinasztiái-

val és néhány közeli jó barátal körülvéve. Christophe újabb és újabb földeket vásárolt, a birtok nőttön-nőtt, így idővel felvettek egy olasz birtokfelügyelőt, Cesarét, aki Toscanából származott. Camille hamar észrevette, hogy az anyja nem kedveli a felügyelőt, mert valahányszor Cesare belépett az irodába vagy távozott onnan, Joy minden alkalommal grimaszokat vágott.

Joy továbbra is a borászat üzleti ügyeit intézte, Camille pedig szépen cseperedett, a borászat körül lődörgött, vagy tanítás után a szőlőskertekben hancúrozott. Olyan szeretett volna lenni, mint az anyja és az apja, arról álmodozott, hogy a nyomdokaikba lépve ő is a Stanfordon fog tanulni, és egy nap a családi borászatban dolgozik majd. Szülei tökéletesnek tunktek a szemében, és szerette volna továbbvinni a családi hagyományt. Több alkalommal jártak Bordeaux-ban, és Camille megismerte az unokatestvéreit, nagybátyjait és nagynénjeit, de szerette a Napa-völgyet, és meg volt róla győződve, hogy nincs a világon ennél szebb hely. Nem akart Franciaországban élni, ahogyan a szülei sem. Továbbra is Marshallék voltak a legjobb barátai, és Camille hol hősként, hol ősellenségként tekintett Phillipre. Phillip hét évvel volt idősebb Camille-nál, és állandóan ugratta a kislányt. Már felső tagozatra járt, amikor Camille még mindig csak tízéves volt. Többször is előfordult, hogy Phillip védelmébe vette Camille-t, amikor észrevette, hogy valaki piszkálja. A kislány olyan volt Phillip számára, mint a kishúga. Camille-t megviselte, amikor Phillip egyetemre ment, mert onnantól kezdve már csak az iskolai szünetekben láthaták egymást.

Joy negyvennégy éves volt, Christophe egy évvel idősebb, Camille pedig azon a nyáron töltötte be a tizenhetet, amikor Joynál egy mammográfiai rutinvizsgálat alkalmával mellrákot diagnosztizáltak. A világuk egy csapásra romba dőlt. Az orvosok úgy döntöttek, hogy

csak a csomót távolítják el, Joy mellét nem, és egy éven át kapta az agresszív kemoterápiát meg a sugárkezelést. Christophe le volt sújtva, és Joy szervezetét nagyon megviselték a kezelések, de ennek ellenére nap mint nap átment a borászatba dolgozni egy kicsit. Camille mindent megtett, hogy segítsen az édesanyjának. Joy elképesztő bátorsággal és eltökéltséggel szállt szembe a rettegett betegséggel. Nagyon nehéz időszakon kellett átmennie azon a télen, de egy pillanatra sem veszítette el az életkedvét, és mindent megtett a gyógyulása érdekében. Később azt mondta, az tartotta benne a lelket, hogy állandóan Camille-ra és Christophe-ra gondolt, és amikor egy év múlva eltűnt a daganat, mindannyian fellelegezhettek. Lidércnyomásos év állt mögöttük. Amikor megtudták, hogy Camille-t felvették a Stanfordinra, egészen addig nem is tudtak örülni a hírnek, amíg ki nem derült, hogy Joy meggyógyult.

Camille középiskolai ballagása alkalmából Joy és Christophe partit rendeztek, amelyet a tanév vége előtt nem sokkal, Camille tizennyolcadik születésnapján tartottak. Világukban ismét helyreállt a rend. A partira főleg fiatalokat hívtak, zömmel Camille osztálytársait, de néhány szülő is eljött, hogy együtt ünnepeljenek Christophe-fal és Joyjal. Marshallékat is meghívták, akik elmesélték, hogy Phillip újabban állandóan úton van, a borászat termékeit népszerűsíti, még hozzá figyelemre méltó sikerrel. Hat hónapot töltött Chilében, ahol egy barátjuk borászatában dolgozott, egy évvel azelőtt pedig Fokvárosban járt. Mindkét tájék híres volt a szőlőiről és a borairól, és gyakran hasonlították őket a Napa-völgyhöz. Phillip a világot járva ismerkedett a szakmával.

Mindannyian megkönnyebbültek, amikor látták, hogy Joy újra jól van, de vacsora után Sam felesége, Barbara bizalmasan megsúgta Joynak, hogy nála is ugyanazt a betegséget diagnosztizálták, mint Joynál

egy évvel korábban. Elmondta, hogy a következő héten operálják San Franciscóban, és a műtét során mindkét mellét eltávolítják. Barbara tíz évvel volt idősebb Joynál, és növekvő aggodalommal tekintett a jövőbe. Hosszasan beszélgettek, és Joy állandóan azt hajtogatta, hogy minden rendben lesz. Joynak látszólag sikerült meggyőznie a barátnőjét, ám Barbara legbelül nem így érezte. Nagyon félt, akár csak Sam. Phillipnek még nem szóltak a dologról, mert nem akarták, hogy aggódjon, és addig húzták-halasztották a vele való beszélgetést, ameddig csak lehetett. Mivel azonban Barbara műtétjének időpontja vésszesen közeledett, elhatározták, hogy amikor Phillip legközelebb hazajön, beszélnek vele.

Joy nem titkolta állapotát a lánya előtt, és Camille látta, hogy édesanyja milyen rosszul viselte a kemoterápiát. Joyt mindig is aggasztotta a betegség gondolata, hiszen a családjában előfordult már daganatos megbetegedés – az ő édesanyja is mellrákban halt meg, negyvenéves korában. Barbara családjában azonban nem volt még rá példa, és a diagnózis villámcsapásként érte. Hiába volt a férje olyan sikeres, hiába engedhették meg maguknak, hogy a legjobb kezeléseket kapja, és bármennyire szerették is egymást, Barbara súlyos betegségben szenvedett. Gyönyörű nő volt, és Joynak bevallotta, mennyire retteg attól, hogy a műtét elcsúfítja a testét, és a fájdalomtól, amivel a helyreállító műtét jár.

Marshallék házassága ugyanolyan sziklaszilárd alapokon állt, mint Joyé és Christophé, és ahogyan a Lammenais házaspár számára, úgy számukra is ez volt a legnagyobb kihívás, amivel valaha is szembe kellett nézniük. Tudták, hogy korántsem mindenkinek olyan kiegyensúlyozott a házassága a Napa-völgyben, mint az övék. Rengeteg pletyka keringett arról, hogy ki kit csal meg éppen, és kivel. Ebben a viszonylag zárt közegeben nagy volt a versengés, sokan tülekedtek felfelé

a társadalmi ranglétrán, és az ismerőseik körében gyakoriak voltak a félrelépések. Joy és Christophe soha nem tartoztak ezekhez a laza erkölcsű körökhöz, és nem is vágytak rá.

Sam és Barbara ugyanígy voltak ezzel. Sam átütő üzleti sikerei ellenére sem szaladt el velük a ló. Mielőtt összeházasodtak, Barbara légiutas-kísérőként dolgozott. Egy ideje Sam vállalkozása volt a legnagyobb és a lejövedelmezőbb borászat a völgyben, ami ellenállhatatlanul vonzotta a törtetőket és az újjgazdagokat. Sokan fektették be a vagyonukat a Napa-völgyben, és Samhez vagy Christophe-hoz hasonlóan jó néhány borász tett szert jelentős vagyonra. Az egyetlen luxus, amit Marshallék a völgy legjelentősebb borászatának tulajdonosaiként megengedtek maguknak, a szüreti bál volt, amire minden év szeptemberében került sor. A hagyomány akkor vette kezdetét, amikor Barbara egy velencei utazásról hazatérve – inkább csak tréfából – álarcosbált rendezett, korhű kosztümökkel. Ötlete azonban akkora sikert aratott a meghívott vendégek körében, hogy Marshallék a következő évben is megrendezték, és a szüreti álarcosbál egyszerűen hagyománnyá vált. Joy és Christoph minden évben részt vettek a bálon, hiába is tiltakozott ellene a férfi kézzel-lábbal. Christophe szörnyen nevetségesnek érezte magát XV. Lajosnak öltözve, szatén térdnadrágban, parókában és maszkban.

– Ha én meg tudom csinálni, akkor te is – biztatta Sam a barátját. – Barbara ki is nyuvasztana, ha nem csinálnám – tette hozzá bánatosan. Sam igyekezett Barbara kedvében járni, hogy boldoggá tegye. Barbara bármilyen jelmezt vett is fel az alkalomra, mindig gyönyörű volt. – Barbecue-partit kellett volna rendeznünk az első alkalommal, és akkor most nem kellene minden évben bolondot csinálnunk magunkból – dörmögte Sam megadóan. A bál azonban mindig látványos eseménynek

bizonyult. Az ételek fenségesek voltak, a zenét egy San Franciscó-i zenekar szolgáltatta, és az est végén tűzijáték sziporkázott a végeláthatatlan szőlőbirtokok felett.

Joy és Christophe elegáns kis kastélyával ellentétben Marshallék háza hatalmas volt és ultramodern, amelyet egy hírneves mexikói építész tervezett. Házuk egy messze földön híres kortárs és modern művészeti gyűjteménynek is otthont adott. Hét Picasso-képük volt, amelyeket gyakran adtak kölcsön különböző múzeumoknak, de a gyűjteményben Chagall-festmények és Jackson Pollock alkotásai is helyet kaptak. Joy nem győzte csodálni ezeket a műalkotásokat, hiszen a képzőművészet régi szenvedélyei közé tartozott.

Camille az érettségi utáni nyarat a borászatban töltötte, az anyja mellett, mint tizenöt éves kora óta minden nyáron. Negyedik éve dolgozott a birtokon, és a szülei ugyanolyan izgalommal tekintettek Camille stanfordi tanulmányai elébe, mint ő maga. Camille úgy tervezte, hogy a mesterdiplomát majd üzleti tanulmányokból szerzi, de mielőtt nekivágna a mesterképzésnek, néhány évig a szülei mellett igyekszik elsajátítani a mesterség minden fortélyát. Apja ugyan gyakran felhozta a beszélgetéseik során, miszerint nem lenne haszontalan, ha Camille egy évet Bordeaux-ban töltene az ő családjánál, hogy fejlessze a franciatudását, ami rendkívül hasznos ebben a szakmában, de Camille-nak esze ágában sem volt elhagyni a völgyet. Soha nem ment messzire a családjától, és nem is tervezgetett ilyesmit. Camille a Château Joyban volt a legboldogabb, ahol a szüleivel élt, és velük is dolgozott.

Joy a nyár folyamán gyakran látogatta Barbara Marshallt. Barbara egészen belebetegedett a kemoterápiába, és férje meg a fia halálra aggódták magukat miatta. Barbara állapota sokkal súlyosabb volt, mint Joyé a betegsége idején. Camille elkezdte az egyetemet, de

hétvégenként gyakran hazajárt. Joy szerint Camille-nak nem kellett volna ilyen gyakran hazalátogatnia, és úgy vélte, a lányuk túlságosan kötődik hozzájuk. Szerinte egy ilyen fiatal lánynak egyáltalán nem kellene ennyire begubóznia. Joy azt szerette volna, ha Camille egy kicsit kimerészkedne a nagyvilágba, legalább egy időre.

– Camille itt akar lenni – mondta Christophe mosolyogva, és megcsókolta a feleségét. – Az egy szem gyermekünk, ne üldözzük el. – Christophe-ot mindig boldogsággal töltötte el, ha Camille velük volt, és nagyon örült, hogy a lány ott is akart maradni. Camille kislány korában a szülőkhöz gyakran felmerült a gondolat, hogy legyen még egy gyerekük, de nyugodt szívvel halogatták a dolgot, mert az életüket így is tökéletesen kereknek és teljesnek érezték. Aztán jött a betegség, és mire Joy felépült belőle, már túl késő volt a gyerekvállaláshoz.

Christophe mindig azt mondogatta, nem bánja, hogy nem született fia. Szerette volna, ha idővel Camille venné át a borászat vezetését, és biztos volt benne, hogy lánya képes lesz megállni a helyét. Camille örökölte anyja üzleti érzékét, és Christoph tudatosan határt szabott a borászat és a szőlőbirtokok növekedésének, hogy a vállalkozás könnyen irányítható maradjon. Nem akart Sam Marshalléhoz hasonló hatalmas birodalmat építeni. A Château Joy kicsi volt, de különleges és exkluzív. Megmaradt akkorának, hogy a feleségével ketten zökkenőmentesen vezethessék a céget. Christophe volt a Château Joy briliáns borásza, aki sikerre vitte a vállalkozást, Joy pedig az üzleti ügyekért felelt. Ő intézte a cég ügyes-bajos dolgait, és ő tartotta kézben a könyvelést. Ketten együtt tökéletes csapatot alkottak, csak Cesaréval volt néha egy-egy vitájuk a szőlőskerteket illetően.

Cesare már hosszú évek óta velük dolgozott, de Joy még mindig betolakodóként tekintett rá, és soha nem

bízott benne igazán. Cesare meglehetősen lazán kezelte a készpénzes kiadásokat, és úgy érezte, ezekről teljesen felesleges tételesen elszámolnia Joynak, amit tehetetlenként élt meg. Joy azonban könyörtelenül elszámoltatta Cesarét, ami állandó feszültséget gerjesztett közöttük, és folytonosan veszekedtek. Cesare ritkán hagyta el Joy irodáját anélkül, hogy be ne vágta volna maga mögött az ajtót.

Christophe maga is gyanította, hogy Cesare időnként zsebre tesz kisebb összegeket, de elnézte neki, mivel a birtokfelügyelő mindent tudott a szőlőkről és a szőlőskertjeikről, és szinte atyai szeretettel gondozta őket. Csalhatatlan ösztönei mindig megsúgták Cesarének, mi a teendő, Christophe pedig a völgy legjobb szőlészének tartotta őt, és cserébe kész volt szemet hunyni Cesare kihágásai felett. Christophe számára fontosabb volt a szőlő, mint holmi csip-csup pénzügyek.

Christophe tudta, hogy Cesare mennyire szereti a borászatot, és milyen szakértelemmel és lelkiismeretességgel gondozza a szőlőket, így hát könnyedén túltette magát Cesare apró szabálytalanságain. Az a néhány dollár nem jelentett a számára akkora veszteséget, hogy emiatt megválna a birtokfelügyelőtől. Joy viszont korántsem volt ennyire elnéző. Ő nem akarta annyiban hagyni a dolgot, és emiatt néha még a férjével is összekülönbözött.

Camille élvezte a stanfordi életet, és sok új ismerősre tett szert a világ minden tájáról, de minden adandó alkalommal hazalátogatott. Közgazdaságtant hallgatott, ahogyan annak idején az édesanyja is. A legtöbb diáktársa arról ábrándozott, hogy a Szilícium-völgy valamelyik technológiai befektető cégénél helyezkedik majd el, vagy azt tervezte, hogy diplomázás után meg sem áll a New York-i Wall Streetig. Camille-nak viszont az volt minden álma, hogy az iskola befejezése után a családi borászatban dolgozzon a szülei mellett.

Már csak három hónap volt hátra a szakdolgozat leadásáig, az utolsó vizsgáig és a diplomázásig, amikor Camille az egyik hétvégén hazalátogatott a Napa-völgybe, és az édesanyja íróasztalán észrevett egy cédulát, ami a következő mammográfiás vizsgálat időpontjára emlékeztetett. Rögtön eszébe jutottak azok a borzalmas idők, amikor öt évvel korábban édesanyjánál daganatot diagnosztizáltak, amit aztán egy évig tartó fájdalmas kezelés követett. Szerencsére a betegség azóta sem tért vissza.

Barbara Marshall sajnos nem volt ilyen szerencsés. A kemoterápiától teljesen legyengült, a daganat zavartalanul terjedt tovább, és a diagnózis felállítása után nyolc hónappal meghalt. Barbara halála porig sújtotta Samet és Phillipet. Valamivel több mint három év telt el azóta. Phillip az apjával közösen vezette a borászatot, nagy népszerűségnek örvendett a völgyben, és gyorsan cserélgette a barátnőit. Imádta a drága sportautókat és a csinos nőket. Camille gyakran látta őt a piros Ferrarijában elhajtani, és minden alkalommal másik lány ült mellette. Gyakran ugratta is emiatt Phillipet, aki még mindig úgy tekintett a lányra, mint a kishúgára. Camille huszonkét éves volt, Phillip huszonkilenc, és hét év ebben az életkorban jelentős különbségnek számít.

Phillip a felnőttek világában mozgott, a völgy tekintélyes borászai között dolgozott, akiknek a fiai többnyire hozzá hasonló korúak voltak, és hozzájuk hasonlóan őrá is az a jövő várt, hogy egy nap átvegye a családi vállalkozás vezetését, annak minden felelősségével együtt. Phillip a főiskolás éveit már régen maga mögött hagyta, de még rengeteget kellett tanulnia, és a fiú komolyan vette az előtte tornyosuló feladatokat. Egy alkalommal megjegyezte, hogy sok időbe telik még, mire Camille is elfoglalhatja a helyét a felnőttek világában, s ez bosszantotta a lányt. Úgy érezte, legalább annyit tud a saját borászatukról, mint Phillip az apjáérol, de a fiú nem

ennek megfelelően viselkedik vele. Kamaszként kezelte őt, nem felnőtt nőként, pedig Camille annak tartotta magát.

Camille a szüleitől hallotta, hogy Sam immár két éve egy Los Angeles-i képviselővel jár, de személyesen még nem találkozott a nővel. Amikor összefutottak Marshallékkal, Sam vagy egyedül volt, vagy Phillippel. Barbara elvesztését követően Sam látványosan megöregedett, és sokkal komolyabbnak tűnt, mint azelőtt. Barbara halála szomorú veszteség volt mindannyiuk számára, és ha Camille erre gondolt, rögtön úrrá lett rajta az édesanyja iránti aggodalom.

– Még mindig évente kétszer jársz mammográfiára, ugye anyu? – kérdezte, miután meglátta az értesítőt az íróasztalon.

– Persze – válaszolta Joy. Leült az egyik hatalmas főkönyv elé, és a lányára mosolygott. – Már alig várom, hogy a könyvelés egy részét átvedd, ha hazajössz. – Joy pontosan tudta, hogy Camille milyen ügyes, és hogy milyen módszeresen és hatékonyan dolgozik. Mindent az édesanyjától tanulta, a borkészítés művészetét pedig még nála is behatóbban ismerte, apja ugyanis egész kicsi korától kezdve sok mindenre megtanította, és Camille az évek során jóval több tudást szívott magába, mint anyja a cégnél eltöltött évei alatt. Ahogy Christophe-nak, Camille-nak is a vérében volt a borászat. Míg Joyt a borászat üzleti része érdekelte, Christophe és Camille magát a borkészítést szerette szenvedélyesen.

– Kitartás, három hónap, és itt vagyok – mosolygott Camille az édesanyjára. Joy már szabaddá tett egy irodahelyiséget a lányának, és alig várta, hogy nap mint nap együtt dolgozzanak. Ha Camille is munkába áll a borászatnál, azzal végre az álom utolsó felvonása is beteljesedik. És ha a szülők elérkezettnek látják az időt, hogy nyugdíjba vonuljanak, Camille veszi majd át a bo-

rászatot, bár ez most még a távoli jövő zenéjének tűnt. Joy negyvenkilenc éves volt, Christophe pedig éppen akkor töltötte be az ötvenet.

A Camille látogatását követő hónapban Joy nagyon elfoglalt volt, szinte elárasztották az íróasztalát a feladatok, Christophe pedig éppen az egyik új borhoz kereste a megfelelő címkét, és ragaszkodott hozzá, hogy a felesége is segítsen a kiválasztásában. Magukat a címkéket Joy tervezte, és Christophe képtelen volt dönteni a két kedvence között. Camille már korábban leadta a szavazatát.

Camille látogatása után négy héttel Joy az egyik fiókban kotorászva egy papírhalom közepén rábukkant az emlékeztetőre. Felhívta a kórházat, hogy időpontot kérjen a mammográfiára. Már öt éve volt tünetmentes, tehát gyógyultnak számított, a vizsgálat gondolata mégis aggodalommal töltötte el, izgult, nehogy megint becsapjon a villám. Joy anyja fiatalabb volt, amikor meghalt, de Christophe azzal nyugtatgatta a feleségét, hogy semmi oka az aggodalomra, hiszen kivételesen boldog életet élnek, és semmi rossz nem érheti őket. Amikor Christophe ezt mondta, Joy igyekezett nem gondolni Barbara Marshall szomorú sorsára.

Amikor Joy a vizsgálatra ment, kihasználta az alkalmat, hogy elintézzен még néhány dolgot a városban, mivel ritkán járt arra. Ugyan mindössze másfél órára laktak San Franciscótól, de a Napa-völgyből érkezve úgy érezte, mintha egy másik bolygóra csöppent volna. Joy soha nem is vágyott máshová, Christophe viszont rendszeresen utazott, hogy Európában és Ázsiában népszerűsítse a boraikat, és türelmetlenül várta már, hogy Camille-t is magával vigye, amikor már a lány is teljes munkaidőben náluk dolgozik.

A kórházban jól ismerték Joy kórtörténetét, és a mammográfia rutinvizsgálatnak számított. Az asszisztens arra kérte Joyt, hogy várjon, amíg az orvos kiérté-

keli a felvételeket, és csak utána öltözzön fel. A vizsgálatot végző asszisztens nő kedvesen mosolyogva beszélt vele, mintha minden a legnagyobb rendben lenne, és ez megnyugtatóan hatott Joyra. Egyedül ücsörgött a vizsgálóban, és amíg várakozott, megválaszolt néhány munkával kapcsolatos levelet.

Fiatal doktor lépett be a szobába, akit Joy még nem ismert, és semmit sem tudott leolvasni az arcáról. Az orvos odahúzott magának egy széket, és leült Joyjal szemben. A mammográfiás felvételek egy borítékban voltak, és miközben az orvos beszélt, sorban felhelyezte őket a megvilágított felületre. Szürke foltot mutatott egy olyan területen, ahol korábban nem észleltek problémát. Az orvos megfordult, és komoly tekintettel nézett Joyra.

– Van itt egy árnyék, ami egyáltalán nem tetszik nekem, Mrs. Lammenais. Ha az ideje engedi, még ma szeretnék szövetmintát venni belőle. Az ön előzményeit figyelembe véve nem volna bölcs dolog halogatni a további vizsgálatot. A beavatkozás nem tart sokáig, és ki kell derítenem, hogy mi is ez. – Joy először úgy érezte, a szíve menten kiugrik a mellkasából, aztán meg mintha megállt volna. Öt évvel ezelőtt már hallotta pontosan ugyanezeket a szavakat.

– Ön szerint rosszat jelent? – kérdezte rekedt hangon, amit szinte még ő maga is alig hallott.

– Ami azt illeti, jobban örülnék, ha ez az árnyék nem lenne ott. Lehet, hogy semmi komoly, de tudnunk kell, mi az. – Joy ezek után csak elmosódva, távolról halotta a férfi hangját. Gépiesen követte az asszisztensnőt egy másik szobába, ahol levették a köpenyét, egy műtőasztalra fektették, és betakarták egy lepedővel. Helyi érzéstelenítést követően mintát vettek a kérdéses területről. A beavatkozás így is fájdalmas volt, és Joy szíve egész idő alatt hevesen zakatolt. Arra a pokoli évre gondolt, amikor a kemoterápiát kapta,

Barbara Marshallra, aki nyolc hónapot élt a diagnózis után, és a saját édesanyjára, aki negyvenéves volt, amikor mellrákban meghalt. A beavatkozás alatt könnyek áztatták az arcát. Miután véget ért, szinte hanyatt-homlok rohant le a lépcsőn, és zokogva hagyta el a kórházat. Azt mondták, telefonon értesítik az eredményről, de Joy nem akarta hallani.

Baljós előérzet kerítette hatalmába. Azt mondják, a villám nem csap kétszer ugyanabba a fába, de ő már tudta, hogy ez nem igaz. Megérezte. Mit fog mondani Christophe-nak és Camille-nak, ha kiderül, hogy kiújult a daganata? Elképzelni sem tudta, és amint könnyektől elvakítva hazafelé autózott, máris halottnak érezte magát. Minden erejével megpróbált a vezetésre összpontosítani, de életében először biztosan érezte, hogy meg fog halni. Hogyan is lehetne szerencséje kétszer egymás után?